

Posudek konzultanta

na rigorózní práci **Mgr. Vladimíry Čapkové** předloženou k obhajobě
na Fakultě právnické Západočeské univerzity

na téma

**"Ochrana proti nesprávnému postupu zadavatele
prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže"**

I. K tématu práce a jeho zpracování

Autorka předložila k obhajobě kvalitní tematicky ucelené zpracování komplexu složitých otázek z oblasti práva veřejných zakázek. Jedná se o práci důkladnou, jež je pramenem zajímavých a v některých ohledech jen obtížně zjistitelných informací z praxe daného právního oboru a která zvolené téma rozebírá systematicky, přehledně a komplexně, téměř na úrovni stručnější (a spíše deskriptivní) odborné monografie. Z práce je vidět, že kandidátka si zvolila téma z oboru, o které se dlouhodobě zajímá a jemuž se věnovala důkladně. Napsala text dostatečně podrobný a věnující se v některých případech detailům, avšak mající zároveň zřetelné základní směřování. Jde o text ucelený a solidně promyšlený.

Struktura práce je vhodně zvolena. Úvodní části práce jsou věnovány základnímu členění a pojmosloví, jakož i zásadám zadávacího řízení. Dále se pokračuje důkladným a bohatě strukturovaným rozbořem druhů zadávacích řízení. Poté se práce věnuje postavení a pravomocem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na úseku veřejných zakázek a v souvislosti s tím i základními zásadami činnosti správních orgánů, jelikož kontroly prováděné Úřadem a správní řízení s významnými modifikacemi danými zákonem o zadávání veřejných zakázek jsou těmi procedurami, jimiž se dohledové pravomoci Úřadu v největší míře vykonávají. Následuje rozsáhlá kapitola věnovaná právě podrobnostem řízení před Úřadem, včetně s tím souvisejících otázek hmotněprávních (sankce, nápravná opatření aj.). Poté se autorka věnuje opravným prostředkům proti rozhodnutí Úřadu v širším smyslu tohoto pojmu, tedy včetně ochrany poskytované správními soudy. Závěrečná komparativní kapitola seznamuje čtenáře se základy kontroly na úseku veřejných zakázek ve Spolkové republice Německo, jejíž systém je v tomto ohledu od systému českého významně odlišný zejména co do institucionálního designu, jakkoli ve výsledku zajišťuje podobné úkoly.

Autorka se v práci snaží postihnout podstatné aspekty zkoumané materie, přičemž metodě, kterou k tomu zvolila, nelze ničeho podstatného vytknout. Vychází primárně z dikce příslušných zákonných ustanovení, doplňuje svůj výklad tím, jak jsou interpretována jednotlivými českými publikujícími odborníky na danou tematiku

(typicky komentářovou literaturou, jež je hlavním zdrojem, jež autorka používá), a v řadě případů nabízí svůj vlastní, vesměs rozumně odůvodněný, pohled na věc. S jednotlivými závěry autorky lze jistě polemizovat, nicméně to není pro účely tohoto posudku nutné – podstatné je, že její názory jsou odůvodněné a postavené na metodologickém aparátu odpovídajícím dnešním standardům české právní vědy. Škoda jen, že autorka méně, než je v dnešní době obvyklé, pracuje s judikaturou vysokých soudů k tématu. Jistě není třeba rigorózní práci „zdobit“ citacemi desítek judikátů, nezřídka triviálních či argumentačně strohých, nicméně větší začlenění judikatury do autorčiny argumentace by přece jen práci neuškodilo.

II. Formální stránka práce, vědecká etika

Po formální stránce lze konstatovat korektní zacházení s použitými prameny – kandidátka odkazuje na názory, které přejímá, a v textu tak lze dobře rozlišit její vlastní názor a převzaté myšlenky.

Autorka vychází ze standardního okruhu české soudobé dostupné literatury ke zvolenému tématu; okruhu literatury k části věnované Německu je toliko základní, avšak s ohledem na to, že nejde o stěžejní část práce, dostačující.

Poněkud chudý je výběr české správní judikatury, uvážíme-li, že k nynějšímu i bezprostředně předcházejícímu zákonu o zadávání veřejných zakázek existuje mnoho desítek rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a nadto množství dalších rozhodnutí Krajského soudu v Brně. Jen jako jeden příklad za řadu jiných je možno uvést rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, čj. 9 As 195/2015-68, který zásadním způsobem řešil otázku pravomoci Úřadu ve vztahu k tzv. zakázkám malého rozsahu podle předchozího zákona o zadávání veřejných zakázek. Možná by stálo zato prozkoumat, zda a případně jakým způsobem se uvedená judikatura promítla v textaci nynějšího zákona.

Jazyk, kterým je práce napsána, je přesný a kultivovaný, text je přehledně, logicky a dostatečně podrobně strukturován a opatřen dostatečně pečlivě zpracovaným seznamem literatury a dalších pramenů. Práce obsahuje únosné množství překlepů a jiných zřejmých nesprávností.

III. Závěrečné zhodnocení

Závěrem lze shrnout, že kandidátka splnila požadavky kladené na rigorózní práci. Předložila dílo, které přináší komplexní a analytické zpracování tématu dohledu na úseku veřejných zakázek prováděného v České republice zejména Úřadem na ochranu hospodářské soutěže, přičemž v míře ještě dostačující prokázala i určitý komparativní rozhled. Zpracovaná rigorózní práce splňuje obvyklé nároky kladené na tento druh prací, vychází ze stavu poznání v době, kdy byla sepsána, a bylo v ní postupováno způsobem obvyklým při psaní právních textů s akademickou ambicí. Mohu ji proto doporučit k obhajobě.

IV. Námět k diskusi

V rámci obhajoby by mohlo být zajímavé zabývat se otázkou poplatků podle § 259 zákona o zadávání veřejných zakázek ve světle usnesení pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 28/18 z 23. 10. 2018. Jde-li o správní poplatek, je to poplatek ústavně konformní? Jsou důvody, pro které stěžovatel napadl uvedené zákonné ustanovení jako neústavní, tedy údajné porušení práva obracet ve věcech veřejného (společného) zájmu na orgány veřejné moci podle čl. 18 odst. 1 Listiny, relevantní, anebo ne? (viz k tomu bod 5. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3621/17 z 10. 4. 2018)

V Praze dne 3. května 2019

JUDr. PhDr. Karel Šimka, LL.M., Ph.D.
soudce Nejvyššího správního soudu
odborný asistent na KSP FPR ZČU